

Nu sörjer all den werld,
som troo och redligt sinne
kan äga i sitt bröst, k...

Wallenius, Gabriel Andreea,

1 Ic 1687 Frisius, Samuel

Nu förjer all den Werld/som Troo och redligt Sinne
Kan åga i sitt Bröst/ kan bära i sitt Minne.

154
14

8
2

Emedan den
Ehremrdige och Wällärde Herren/

Her **SAMUEL**

SAMSESSON

FRISIUS,

Wälförordnad kyrkoherde i Nova Bura

Sochn vthi Ingermanland/ år den 25. Martij Anno 1687.
bortgången at hvila sigh/på det han måtte gladeligen vpså
i sinom Deel. Sedan han här i Werldenne Trec och
Trettio Åhr redeligen och sachtmodeligen för sigh
wandrat hade.

Tryckt i ÅBO/ af Johan Winter/
Kongl. Boodtryckare.

1687

14

1687

Mon... K...

Et spør man något nytt/ och gagnar thet
then ena/
Then andra thet ej wil/ men hoo må
thet förmeena/
Hwad Himmel sluta må/ wñ må til
goda taa/
Fast wñ ther af och så the största Sor-
ger haa.

Her SAMUEL FRISIUS är och nu döder worden//
En deel af honom så nu gömes bort i Jorden;
Men märck O Läsare/ hwad nytte tu nu och spør/
Thet förr ej förr har stedt/ här tu nu ändtlich hör.
Nog äro Heerdar mång i thenna Kyrcia lagde/
Thersför och theras Hiord mång gångor slätt aff sagde
Har wäntat Heerden god/ som FRISIUS them war;
Then nu med största Sorg the så til Grafwen bar.
Mång Richte Man är här och lyckeligh begrafwen/
Här liggia Adla Män medh Harnesch Sköld och Glasfwen/
Bland them och FRISIUS sin aldrabästa Wän
Nu budit har Jar. Wäl; then Gudh doch tröste än!
Här ligger mången Jaar/ som sin grå Här haa kända/
Och sedt sin Barnabarn/ fast dhe nu ej bli nämnda/
Men nämphas FRISIUS han må medh alla Skäl/
Then än för Barnen små/ wärd leswa warit wäl.

Mång

Mång Moder har sin Son til Grafwen följdt med Tårar/
Så thet nu hierteligh then Dngdiga Modren sårar/
Des käre SAMUEL här seer hon intet meer;
Then Gudh doch wist en Tröst of andra Barnen geer!
För Broor sin Broder mång för Syster Syster kára
I Sorgedrächt haa gådt/ när the begrafne ära/
Här gåå och Sorgse nu Magister CHRISTIAN,
Thes Syster kára två/ med Slächten en och an:
Wid slit Tillfällen och mång wänner sigh insinna/
The förjande fast wäl/ ther medh doch meer ett winna/
An sigh påminna så/ then säll som Himmel har/
Then mig och önskar iagh/ och dem än lefwa qwar!

Then och thetta för then wälberösta Affection så af
Sal. Der Kyrckioherden som thes flere Högt-
äbrade R. anhörige ehuru hastige doch wälmeest
sammanfatte med Hand och Namn

GABRIELIS WALLENII A.F.

Reg. Ab. Bibl. & Arc. past.

Nach Venus Edle Fru/ ach Venus Stön Gudinna/
Hwi är din Band så swag/ hwi måtte the förswinna/
Af ringa Wäderpuust/ den swarte källas Brunn/
Medh lichten lichten Macht/ vth blåås i Werlden
runn.

Ach Venus Nymphæ tröst/ Ach Nymphæ Fostermoder/
Kan du ett sinna Gunst hoos Jupiter din Broder/
Ett ästu selff så sträng/ att du ett wil ett Ord/
En gång til bästa gee: Men wil tin Slickas Mord.

Dagh Dämpnan haar iagh sedt/ Nu nttē gångor lyda/
Upstie

1687

Monck

Upståga ifrån Ost / och ned til Väster Ströda /
Seen som Cupido snäll / min Broders Hierta Sködt /
Och til en Jungfru täckt / medh Pyl och Båga Sködt.

Men see hwad är det mehr / / när hugnan skull förmeras /
När Barnen Kleen och små / til Dngden skulle redas /
Då kom en byffer Man / för vrhan Sködt och Blodh /
En Bleck ofäbnlig Gast / et fuult Beenrangelstodh /

Och tvände medh en Hast i Gråat ett lustigt Ldje /
I Sorg och ängsligt Mod / alt det som war til Nöje /
I Ntte runda Åhr / då Tårnan din i Roo /
I Glädie Frögd och Lust fick hoos sin Mafa boo.

Eh detta ha dig boort / O Venus Skönförtaga
Och eh din Dätter får så brätt til Sorgen jaga
Med sine Rooser små / som hennes Achta Band
Bepnda lykta skönt sam Soolen Himmels Rand /

Jag säger än en gång / Tigh ha det boort förkomma
Och eh din egen Wån / så hastigt platt förglömma /
Men mehra med all Nåd / förlånga hennes Lust /
Förmehra hennes Frögd / medh Brödh och bärningz
Must.

Men sji här hielper eh Dittidig Klagan ställa /
Eh hielpa goda Ord / eh hielper tårar fälla /
Här brukar hwar sin Konst / den ena knyter till
Den andre riswer op / des Conjunction och Bild.

Fru Venus ähr wäl godh / och mehnar städz det bästa :
Men tā när Döden grym wil sine krookar fästa /
Allt wed then bngningz knuut / som ståår aff tidrlets Band /
Då måtte Sködt och Blod / strast blifwa Stofft och Sand.
För

Fördensfull war tilfredz / du trängde Heerdarinna /
Som haer nu seedt med Sorg / din Heerde kår förswinna /
Ty Stunden är ej långt / så Gud skal åter få /
Ehr Måta ehr igen / högt vppå Hwålfda Blå.

J medler tjdh det steer / Gud vnne Ehr all Hugna /
Ja Edra Barn och så / all Lust mång Wänner troгна /
Som lysa Eder Sorg / i Eder Anctio Dråcht /
Som gifwa goda Råd / med Troo och tala täckt

Det är nu Onskan min / som med bedröfwat Sinne /
Min eenda Broder kår / det sidste Ihre Minne
Haer här i Werlden thedt / en Graffskrift honom gaff /
Gudh Glädie nu din Siäl! här står iag Pennan aff.

Gravskrift.

Här hwislar sigh den man / aff all des
Sorg och Möda /
Som födde Herrans Hiord / med Fljitt / med
Lust med Hugna /
I Herrans hálga Huus / aftwådde synder
snöda /
Ty blifwa honom städz the Helge Englar
troгна.

Detta sin Sorgbundna Swägerka
och hennes tåre Barn til nå-
gon Tröst vprättar

CHRISTIERNUS FRISIUS

Phil: Mag.

X3

Dhe

Monse K...

Ohe små Barnens Klage-Liud til deras
Salige käre Fader.

Klaga Far-kär / klaga Far-kär / nödgas nödgas
hmfelig /
Vi tröstlöse / Faderlöse / med vår Moder våra Nöd /
Medh stoor smärta ängzligt Hierta / roopa wij fast
sorgeligh.

Det så lagar / ja Orsakar / Eder alle för tjdigh Dödh!

Ingen vndre / Lärar runde at vthlockar Sorgen stoor /
Ach! of tryckia / stoor Dlycka / stoort äldende medh all Tjd /
Så listigt / mähta hastigt / så wij än af Barna Stoor /
Ugde Fägnad / all vår hugnad / är omvänd i Sorg och Qvhd!

Hvem wil fatta / i of mätta / hvem wil gifwa tröttom Macht?
Hoo wil hielpa / at ej stielpa / må i Grund of all den Sorg /
Som wil föösa / Faderlösa / med sin Moor til all Föracht /
Från of tryckia / söndertryckia / dagligh Brödh och Bärnings
Korg.

Ach hur' späda / wij mått' tråda / nu at dricka Marlörz Safft /
Som så rister / at of brister / Hiertat platt i stycken små /
Ach hur' vnga / så wij Tunga / den wij ärcka bära knafft /
Ingen Boning / ingen Wåning / hafwa wij nu fritt tilgå.

Ofördrögli / om så mögli / käre Jaar af denne Dröm /
Nu vpvakna / ty Ehr sakna / all Ehr Slächt med sorg och låat /
Ja vår Mamma / gör det samma / gräter öftver Eder Sömn /
Ehr Församling / blir en främling / för of sen wij stillioms at.

Den saligen affomnade/ tröstar dem
i Sorgen qwarlemnade.

Nch får' Måka/ ej försaka/ HErrans Godheet och behag/
Th hans willia mig åtskillier/ ifrån dig min enda Skatt/
Barnen kära/ blir ej tvådra/ moot min Gudh som nu i
Dagh/

Mig föräbrar Himlen skära/ fyller migh med Glädie satt.

Fruchter HErran som ej sierran/ går ifrån ett sorgfult Bröst/
Han i Nöden/ han i Döden/ Anckior och Pupiller klean/
Alltid hielper/ aldrig stielper/ som til honom hastwa Tröst/
Alltså säste/ Edert Näste/ Iesus sööt medh Hugnad reen!

Wthi Hastigheet tienstskyldigast författad
Af

HENRICO LURDSELL.

Ingermanno.

Der Wittibe ihre Traur-Klage.

Ach! Ach! wie gehet mir / der Todes-Fall zum
Herzen/
Und krencket mich gar sehr / Ich weis nicht hin vor
Schmerzen/

Mein Liebster ist mir weg/ auß Augen und auß Sinn/
Mein Trost/ mein Schatz und Lust/ wo bistu von mir hin.
O Todt wie hastu doch / den Bürger-Zahn gewehet/
An dem der mir war lieb/ und all mein Schatz verfehlet /
Den ich für Ohmacht kaum / zur Erden folgen kan/
Für Trauren weiß nicht hin/ wen ich thu dencken dran/
Ach! Wunder ist es groß/ daß ich in meinem Herzen/
Vor Sorgen bleiben kan/ und nicht vergeh im Schmerzen/
Men

1007
Monsieur K...

Wen ich die Weisselein/ die da nun stehen sehr /
Anschauen thu mit Angst/ so wirdt mir übel mehr /
Du Menschenfresser Mors, wie hastu so hinrißen/
Mitt dem ich Liebe pflegt/ wegnommen ohn mein Wissen/
Phæbus mit seinen Glantz/ hatt den gestirnten Sahl/
Zimbzogen kaum gar oft/ Aicht oder Zehen mahl /
Da ich dein Grausamkeit/ nun fühlen muß für Lieben/
Und deinen Mörderspies/ an mich zum Lohn getrieben/
Als ein Tyrann geübt/ und nicht an solches Paar /
Die sich ohn Unterlaß/ hassen ja beißen gahr/
Was will ich fangen an/ mitt Gott zu Felde ziehen/
Nein! es werbt keine Gnad/ Ich will den zu dir fliehen /
Wolan ich fühl dein Handt/ die ist mir släget Wund/
Nun tröstet mich dein Gnad/ die wieder macht gesund;
Ich sag zur guter lezt/ hier ruht Gottseligkeit /
Ja Liebe/ Tugend all/ nun frey von Eitelkeit /
Gott laß uns dermaleins/ in höchsten Himmelreich
Ein ander treffen an/ sein fast die Engel gleich.

Mittheilendlich auff die Reise in größesten Eile
überreich von

ERICO ALBOGIO.

